

[A. Svensson.]

stykning og om Etableringslaan er allerede løst, og jeg haaber, den for nylig vedtagne Lov maa virke tilfredsstillende — det har i alt Fald været Mening, at den skulde det. Der er adskillige andre Spørgsmaal, som antagelig kan forhandles i Udvalget. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa dem her. Til disse hører de vanskeligt stillede Driftslaaneforeninger, som vi Konservative i 1934 foreslog overført til Laanekassen for Sønderjylland.

Jeg burde have nævnt i Sammenhæng med 85 pCt.-Grænsen, at der, saa vidt mig bekendt, er en Del Landmænd, som neden for denne Grænse har Gæld af privat Karakter i Rang med Andenprioritet, hvoraf der betales en aarlig Rente af indtil 6½ pCt. At disse Debitorer er daarligt farne i Sammenligning med de Landmænd, der paa samme Plads har Statslaan, hvor Renten er nedsat til 3 pCt., vil uden videre være indlysende. Vi maa vist regne med, at der vil blive rettet Henvendelse fra disse Landmænd, og jeg vil anbefale, at man modtager en saadan med Velvilje.

Naar alt dette er fremført: Mangler ved den gamle Lov, Ønske om Forbedringer og de af den højtærede Finansminister foreslaaede Forbedringer, bliver tilbage — og det vil ikke forundre nogen, som mindes vort Standpunkt i 1934 —, at vi slet ikke anser denne Lovgivning for tilstrækkelig. Hvorledes er nemlig Stillingen økonomisk for det sønderjyske Landbrug? Den er alt overvejende saaledes, at det sønderjyske Landbrug slæber paa en alt for tung Gældsbyrde, som det heller ikke under de nuværende konjunkturmæssigt forbedrede Omstændigheder kan haabe paa at slippe af med ved egen Hjælp.

Det er i Erkendelse heraf, den høje Regering er kommet ind paa den Bane — eller det Skraaplan —, som hedder Rentetilskud. Det naturlige er, at Erhvervene bærer Staten og udreder Skatter til Statskassen, men rigtignok — den højtærede Finansminister maa ikke misforstaa mig — efter en sømmelig Maalestok, og det er unaturligt, at Staten skal betale Renter for Erhvervene. Den første Lov om Rentelettelse gjaldt for to Aar, det fremsatte Lovforslag betyder en Forlængelse for nye 2 Aar, og naar denne Periode er udløbet, vil vi igen staa over for en Forlængelse, for der er vel ingen i denne Sal, som tror, at vi med det første kan vente lyse Tider og stærkt opadgaaende Konjunkturer. Mit Partis Ord fører under Debatten om den dansk-tyske Handelsoverenskomst, det ærede Medlem

Hr. Drachmann, er ikke saa optimistisk, og den højtærede Udenrigsminister var det heller ikke. Og alt medens Rentelettelsen eller Rentetilskuddet løber, bliver Gælden ved at være den samme. Det er en Skrue uden Ende, til lige stor Skade for Staten og den Befolkning, den hjælper fra Haanden i Munden, ikke mere og ikke mindre.

Da jeg første Gang havde Ordet i dette høje Ting — det var i December 1932 —, sluttede jeg med en Forespørgsel til den højtærede Statsminister gaaende ud paa, om man vilde være villig til at nedsætte et hurtigt arbejdende sønderjysk Udvalg med det Formaal at foreslaa dels foreløbige Foranstaltninger til Forebyggelse af de alt for mange Akkorder og Tvangsauktioner og dels Foranstaltninger paa længere Sigt, tilsigtende en almindelig Sanering i de sønderjyske Landsdele. Det blev ikke til noget, og saa tog mit Parti Initiativet til Nedsættelse af et sønderjysk Udvalg, stadig med det for Øje at faa gennemført dels foreløbige, dels mere gennemgribende og vidtrækkende Foranstaltninger. Det af os fremsatte Forslag gav i 1933 Anledning til en omfattende sønderjysk Debat her i Tinget, og i 1934 kom saa Regeringens Forslag om Rentelettelse. Det svarede til Punkt 1 i, hvad vi havde fundet nødvendigt, de foreløbig afværgende Foranstaltninger. Men Punkt 2, en grundig og dybtgaaende Sanering, har den høje Regering og Flertallet paa Rigsdagen indtil Dato ikke villet give sig af med. Det er efter vort Skøn en afgørende Fejl, og vi vil endnu en Gang, nu da Lejligheden byder sig, prøve, om vi kan faa rettet paa det.

At en saadan Sanering den Dag i Dag er lige saa fornøden som for Aar tilbage, kan der ikke være Spor af Tvivl om. Der er netop i den senere Tid tilgaaet Indenrigsministeriet et Dokument fra de sønderjyske Landsdele, som tegner en bred Baggrund for denne min Paastand. Det er en Henvendelse fra Repræsentanter for de sønderjyske Amtsråd og Sogneraadforeninger, og Henvendelsen, som er fremkommet i Relation til Lovforslaget om Hjælp til vanskeligt stillede Kommuner, er underskrevet bl. a. af de 3 sønderjyske Amtmænd, Stiftamtmand Lundbye i Haderslev, Amtmand Refslund Thomsen i Aabenraa og Amtmand Grev Schack i Tønder.

Man har for at underbygge Henvendelsen indsamlet en Mængde Oplysninger om Indtægtsforhold, Formueforhold o. s. v., og man har sammenstillet de indhentede Oplysninger med tilsvarende Oplysninger fra Ribe og Vejle Amter, for at man kunde